

40

Viimseid lehekülgi ühe ohwitseri päewikust

Tõesti
sündinud.
Tõlkinud A. A.

Evangeeliumi Kristlaste Wabakoguduse
kirjastik nr. 18
Tallinnas
1932

K.Ü. „Külwaja“ trüff, Keilas 1932.

Wiimsed leheküljed ühe ohwitseri päewikust.

4. oktoobril, hommikul.

Sunnaks on täna ilus ilm, aga mul on rohkesti toiminguid.

Pärast hommikust teejoomist, kell pool üksteist, pean olema arst Tinterni juures, nagu warem määratud. Loodan, et ta mind kaua kinni ei pea. — Siis pean minema panka 200 rubla paigutamise asjus, sealt nii ruttu kui võib oksjonile, et osta kaht hobust, mis mulle eile hommikul nii väga meeldisid. Esimese pakkumise aeg on määratud kell 12 päewal.

Kell neli pean olema sõjariistade kaupluses, et järele waadata oma uut jahiplüssi, mida otsustasin osta, kell kaheksa pean sööma Punktoniga restoranis lõunat, ja siis too wastik pall klubis! . . .

Kell 4 päewal.

Waata, kus lood! Kas maksab weel päewikut pidada? Aga ma kirjutan seda juba 20 aastat, — kirjutan teda siiski lõpuni. Küll ma olin rumal, et läksin arsti juure! Parem poleks seda asja ette wõtnudki. Mis tähtsus fellel siis on — wiis naela kaalu kaotada, teised maksaksid ei tea kui palju, et seda sama teha!

See algas juuli kuus ja nüüd on oktoober, kuid ma ei wõi öelda, et tunneksin enesel halb olemat. Wõib-olla, et wäsin nüüd rutem? Ma ei teadnud, et olen nõnda tõsiselt haige, aga kui arst küsis, et kas mul on ligidalt sugulast ja kui talle wastasin: ei kedagi, et olen lasteta lesk — siis wõisin lugeda juba ta näost, milles asi seisab.

Ma wõtsin vastu tema otsuse üsna rahulikult; maksin talle 25 rubla ja soowisin head päewa, nagu oleks ta mulle soowitanud minna hammaft wälja tõmbama.

Wõib-olla ma oleksin tema otsuse halmemini wastu wõtnud, kui ta mulle oleks soowitanud talweks sõita Lõuna-Prantsusmaale ja enam mitte mõelda jahile.

Minult weel üks kuu elada! Noh, ma olen vähemalt selle üle rõõmus, et ma arsti ees araks ei läinud. Oma hirmsast seisukorrast sain aru wast siis, kui woorimehel istusin ja see küsis: „Ruhu sõita?“ Ma tahtsin öelda: „Riigipanka,“ aga mis jaoks üheks kuuks weel raha hoiule panna? Siis tuli mõte, et sõidan oksjonile, kuid misjugune õige mõistusega inimene ostab hobuse üheks kuuks? Kui ma poleks läinud arsti juure oleksin rahulikult sõitnud Market Harberi ja seal warsti lõpetanud oma elupäewad. Ah, kuidas ma kahetsen südamest, et mu filmad on awatud!

Noh, pole wiga wennas, ja pole üks kord elus wastu wõtnud raskeid juhtumeid, wõtad wastu ka selle wiimase! Üks küsimus huwitab mind: kuidas selle wastu walmistada? Ma pean kirjutama testamendi. Kellele pärandan ma oma raha?

Siis on tarwis waadata, kuidas weeta wiimase kuu, et mõelda tulewasele elule. Surma ma ei karda, vähemalt ma mõtlen nõnda. Wiimses sõjakäigus Afganistani, kus mul tuli ennaft kaitsta tühjakslastud rewolwriga ja purustatud mõõgaga, ei kohkunud ma, aga kui Indias jahil olles tiiger mind peaaegu lõhki oleks kiskunud?! — Jah, kuid furra ükfinda ja määratud ajal — see on koguni teine asi.

Ma sõõn Georgiga lõunat, aga peole ma ei lähe. —

Surma ma ei kardagi nii wäga, küll aga seda, mis ootab mind pärast surma. — Wist peaksin ostma piibli? Need ei maksa ka palju.

Kell 10 õhtul.

Meie lõunasõõk ei läinud hästi! Niipea kui astusin klubisse, märkasin, et kõik on nagu muu-

tunud. Nagu oleks kuristik tekkinud minu ja selt-
fimeeste wahel. Wana kindral S. Lobises sellest,
kuidas tema eelolewa talwe weedab Roomas. —
Mis huwi pakub see minule?!

Sharpey sõidab Indiasse ja palub mind wahete-
wahel kirjutada temale. Aga enne kui ta Bombeis
kaldale jõuab, olen mina . . . kus? Selles küsimus
seisabki. Küsiwad, miks ma ei olnud oksjo-
nilt kimmelmära . . . Rukson käis peale, et weedak-
sin temaga pühad Pariisis, nagu möödunud aastalgi.
Waletado talle ei tahtnud, aga seletada, milles asi
seisab, ei ole kerge. — Selda „kui olen elus“ ka ei
taha, olen nagu elusalt maha maetud.

George räägib, miks ma ei lähe teise arsti juure,
ta ütleb, wõib-olla, et see arst eksts. Aga tõepoolest
mul pole mingit himu kuulda teise arsti arwamist.
Kui ta äkki kinnitab Tinterni otsuse? Kõik sure-
wad warem ehk hiljem, aga mis teewad nad siis,
kui neile öeldakse, et nende aeg on saabunud!
George ütleb, et ma pean ülal ennast mehiselt; tõe-
poolest ei ole lugu minuga nii. Arusaadam, et ma
suren, aga kuidas möödumad wiimased nädalad?
Olen 52-aastane, tähendab 624 kuud ära elanud;
kuidas elada järgmise ja wiimase kuu?

5. oktoobril.

Toodi wärske ajaleht, kuid esimest korda oma
elus ei olnud mul tahtet jeda awadagi. Börs, wi-
imased jandid — kõige selle wastu oli minus huwi
kadunud.

Nagu ikka tavaliselt, walmistusin ka nüüd wõi-
dusõidule ja ostsin endale wõidusõidu hobuseid, luge-
sin iga kuulutust spordilehest, aga nüüd on mul
täiesti ükskõik, kui parimad inglise ja iiri hobused
oksjonil lastakse haamri alla. Ma ei astuks enam
üle tänawa, et waadata maailma tublimat hobust.
Öldakse: „ela wähe, kuid ela rõõmsasti.“ Mina aga
kuidagi ei saaks olla rõõmus, kui püüaksin jeda kõigiti!

Kell 4.

Raske on tagasi hoida, et mitte küsima minna teise arsti arvamist. Raks korda käisin juba Harley tänawal. Mispärast ma kardan? Wist samal põhjusel, nagu sõdur ei arwa heaks oma wiimast laengut wälja lasta ega eksinud reisiija wiimast kaasasolewat leiwatükikest ära süüa. Kuidas weetsin ma selle päikeferikka äripäewa . . . Mötlen, mötlen ja mötlen!

„Kui kallist piiblit teie soowite?“ Milline rumal küsimus . . .

„Kas nahk= wõi lihtköites?“ Mul on häbi, et kaotan enesewalitsuse, eriti siis, kui piiblit ostan. Pärast naise surma ei ole ma wist enam awanud piiblit.

Oh oleks ta weel elanud! Kuidas tahaksin olla kindel, et saan taewariiki, nagu tema oli selles kindel! Ta palus mind wäga meelt parandada ja elada uut elu. Jumal on näinud, et ma seda olen tahtnud teha, kuid wähehaawal jälle oma wanasse olekusse wajunud; nüüd on tõesti raske pärast 600 tormilist üleelatud kuud meelt parandada ja elada õieti wiimast. Aga ma töotasin seda Annale. Mis teen ma oma rahaga? Ras ehitaksin kiriku; mul jätkuks raha mõnegi kiriku ehitamiseks küllalt. Wõi anda haigemajadele ja lastewarjupaikade heaks? On küll õnn, et mul on warandust, aga on raske otsustada, mille jaoks raha parandada; raske on raha kasulikult tarwitada. Oh, kui Anna wõiks mulle nüüd abiks olla! Sel ajal ei olnud meil waba raha; kui inimene ühtlugu peab olema wõlgadega, siis on tõesti raske raha mujale anda. Kuid peab algama piibli lugemisega; aga kust alata?

Reskööli.

Rõik on ju wäga hea, aga ma ei leia, et piibel on raamat, mis mind rahuldab. Wõib-olla, et ma õieti ei awalda oma mõtet; tahan öelda, et tarwis

oleks inimest, kes teile näitaks, kust kohast piiblit lugeda. Kui kahju, et ma oma naise piiblit alles ei hoidnud; ei teagi kuhu see on jäänud.

Wõib-olla ehk saan osta pruugitud piiblit. Kui hea meelega tahaksin kuulda, kas inimesed pöörawad pastorite poole samuti nõuküsimisega nagu arsti poole? Ah, kui saaksin kuulda Ameerika jutlustajaid, kes 1894. aastal olid siin. Mäletan, kuidas üks neist oma kõnes rõhutas väga seda, et peab iga minut walmis olema taewariiki minemiseks. Ma sõidaksin nende juure Ameerikasse, kui oleks selleks weel aega; reisiksin parima meelega 5000 kilomeetrit ära, et aga walmistuda palju suurema reisi wastu. Nüüd peab heitma magama; homme waatan, kelle juure minna.

6. oktoobril.

Ei õnnestunud. Jumalateenistus ei aidanud mind. Ei olnudki jutlust. Tahtsin osta pruugitud piiblit pandimajast, sealt wastati, et pruugitud piibleid neile hoiule ei võeta. Wanaraamatu-kaupmehe juurest leidsin piiblit; see oli täiesti uus ja allakriipsutamata. Tänaawal silmasin wana naist, kes kaenla all kandis wana piiblit; otsustasin selle ära osta, kui selles on kohad alla kriipsutatud. Naine näitas mulle oma piiblit, aga kuidas kohkus ta, kui ma panin ette müüa ära piibel. Ta poleks ka siis rohkem kohkunud, kui ma oleksin talle ette pannud, oma hinge ära müüa. Kuidas saada teada, kes mulle võiks abiks olla?

Kui Anna weel elaks, temal oli Inglismaal muidugi sõpru, kes mulle võiksid abiks olla. Londonis on palju usklike inimesi, aga tarmis teada, kust neid leida. Kui Ameerika tee ei oleks nii pikk, tingimata sõidaksin Moody ja Sankey juure.

Kell 10.

Täna õhtul läksin meelelahutust otsides kiriku; jutlustaja pidas ilusa kõne; liig ilusa koguni, kuid

uut see mulle midagi ei pakkunud. Ta puudutas ka poliitikat. Mis on minul sellega asja, kes on peaminister, mina tahan päästa oma hinge. Kas see waft pole liig alatu, ainult oma hinge päästmisele mõelda?

Ma olen walmis ennastwihkama, aga mõte, et pean wälja jääma paradisiist, tahab mind wiia hulumeelesuseni! Runi surmani ei taha ma minna ühegi kuulsa usuteadlase juure; nad on rahaarmastajad inimesed. Seal tuleb mulle jälle meele, et pean oma testamendi walmis kirjutama, aga kui pole sugulasi, siis on see päris raske! Juba on möödas neli päewa, aga taewas on ikka nii wäga kaugel minust!

Kõige hullem on weel see, et ma ei tea ka teed, mis mind wõiks wiia tema ligemale.

7. oktoobril.

Ma leidsin tee, vähemalt mulle näib nõnda. Käisin täna hommikul kuulamas teatud jutlustajat.

8. oktoobril.

Eile ei osanud ma kirjutada seda, mis juhtus. — Ja kas maksabki kirjutada? Siiski, selleks on ju minu päewik. Noh minu mäng on warsti mängitud, pean seda lõpuni! Nagu eelpool ütlesin, käisin kuulamas teatud jutlustajat. Tuli meele, kuidas Anna mulle ikka rääkis misjonäridest, ja kahetses, et neid ei olnud Indias, kus ennem elasime, ja tema meeletuletus juhtis mind minema koosolekule. Ma läksin kaunis hilja, jutlustaja juba algas kõnet. — Ma tahtsin kuulata, aga tee mis sa tahad, ei saanud. Mind äritas jutlustaja kõnelemiswiis. See näis mulle ebaloomulikuna. Keegi naine just minu kõrwal (ruum oli täis tuubitud nagu heeringad tündris) hakkas neelama piparmündi tablette. Kui jälle tahtsin kuulata, läks ühel teisel naisel süda pahaks; seal tungis keegi mees saalist wälja — see kõik tõmbas minu tähelepanu teisale. Kui misjonär lõpetas, palus ta kõiki omaette palwetada; minu mõtted

läksid kohe laiali ja ma ei saanud seda teha. Pärast palus ta üles tõusta neid, kes otsivad pattude andestamist. Tõusis üles keegi pois, siis üks mees, — teistel kõigil olid pead nii alla vajunud — mina aga vaatasin ringi ja panin kõike seda hoolega tähele. Minu kõrval tahtis keegi naine üles tõusta ja tegi kaks-kolm katsset; näis, et see oli talle raske! Mina otsustasin alguses kohe üles tõusta. Nüüd tuli ometi juhtum, mida mu hing igatses, et oma häda amaldada! Mind ei paelunud petlik häbi ega kartus — ei — aga ma ei rutanud sellega liiga, nagu harjunud pakkuja oksjonil. Ma tõusin üles, siis lasti mind jälle istuda. Muidugi sellest kõigist ei tunnud ma mingisugust kergendust. Ma ei olnud ka nii rumal, et oleksin arvanud, nagu oleks püstitõusmisest piisanud; ma andsin oma häda teada, tõstsin hädasignaali, siis alles jäin rahulikumaks. Mõne minuti pärast tuleb mu juure keegi inimene ja istub minu kõrvale. Ta küsib minult, kas olen ma ristiniimene? Ma vastasin — muidugi ristiniimene; ta küsib siis, miks ma seda mõtlen, et olen ristiniimene? Vastan: sellepärast, et ei ole jumalafalgaja, türklane ega muhamedlane, lihtsalt, ei ole pagan. See nähtavasti ei rahuldanud teda ja ta küsis minult: kuidas ma saan ristiniimeseks? Ma vastasin, et niisugusena olen sündinud. Ma ei tahtnud paha olla tema vastu, kuid mul tõusis mõte küsida temalt, kuidas tema ristiniimeseks on saanud! Tema räägib edasi ja ütleb sellele: „Nõnda võiks keegi inimene öelda, et ta on hobune, seepärast, et sündis tallis; mis minusse puutub, siis sündisin ma patuiniimesena.“ — See oli loogiline ja ma noogutasin talle peaga. — „Esimene inimene — Adam — loodi elavaks hingeks, — ütles ta, — aga temale oli öeldud, et sel päeval kui ta jõüb keelatud viljast, peab ta surema. Nii ka oli; sellest ajast peale räägib jumalafõna meile „hingest, kes surnud ülestumistes ja pattudes.“ Sellepärast ka siis, kui

Nikodeemus tuli Isfanda juure küsimustega, sai ta wastuse: „Kui keegi ei sünni ülalt, ei wõi tema jumalariiki näha.“ — Kui teie ei sünni ülalt, siis ei ole teie ristiinimene sõna tõsises mõttes. Mina sündisin „patulapsena“, kakskümmend aastat hiljem sündisin ma teistkorda „jumala lapsiks“. — Ma külsin temalt, kuidas seda wõib? ja ta wastas, et „wõtsin Kristuse wastu kui oma Õnnistegija.“ Sel hetkel, kui ma alles hakkasin mõistma — ta wiimased sõnad olid mulle kui kreeka keel — jooksis keegi tema juure ja kutsus ta ära. Ta ütles weel, et tuleb tagasi, kuid ei tulnud enam; ja kui keegi enam minu juure ei tulnud, läksin sealt ära nagu milletagi. Aga see ei olnud kõik. Kui see tundmata inimene minuga rääkis, awas ta masinlikult ühest ja teisest kohast oma piibli (see oli kõik allakriipsutatud; oh kuidas ma kadedust tundsin ta üle!) ja seal märkas, et muu seas Johannese ewangeeliumi 3. peatükk oli kõik alla kriipsutatud.

Koju jõudnud hakkasin kohe sama peatükki lugema oma piiblist, enne Jumalat paludes, et Ta annaks mulle mõista, mida loen. Ja ma usun pooleldi, et Ta wastas minu palwele. Kui ma oleks need read eile kohe kirjutanud, siis ei oleks ma õelnud „pooleldi“, aga täna hommikul ei ole ma selles enam nii kindel. — Peatükk on siiski kaunis selge, ja wiimase salmi juures ei ole mingifugust kahtlust.

„Kes usub Pojasse, sellel on igawene elu.“ Ma usun teatud mõttes; usun, et Kristus tuli maailma päästma, ja usun Temasse, nii õelda, et tahab päästa inimesi nii palju, kui wõib; aga mis mul selge ei ole — m i n u mõõdunud elu küsimus Kas ma wõin õelda Jumalale, et ma tõesti usun, et Kristus on Jumala Poeg ja suri patuste eest, kellest mina olen kõige esimene? Kiri ütleb: „Kes usub, sellel on igawene elu.“ Kas ma wõin õelda, et see töötus minu juures on täide läinud? Selles kõik küsimus seisabki!

Kell 10.

Mul on sügaw meeleheite tunne. Läksin täna õhtul kuulama misjonäri, ja kuulsin, et koosolekud on lõppenud. Käisin natuke aega tänawal ringi ja tulin kurvalt koju. Mis ometi teha? Kõik näib olevat minu vastu! Katsusin piiblit lugeda, aga tundsin ennast weel sügawamas pimeduses kui enne!

9. oktoobril.

Käisin notari juures testamendi asjus, aga kui wähe see mind huvitab. Õhtul läksin palwekoosolekule, kuid palwetamised tegid mind weel enam segaseks: laps palus oma isa eest, naine mehe eest, üks ema oma poja eest, — aga keegi ei mõtle sellest, mis minust saab. Ma mõin kui koer surra selles suurlinnas ja keegi ei märka seda! Mul on muidugi palju tuttawaid, aga kui nad loewad minu surmakuulutust ajalehest, ei riku see ühtki päewanende lõbusas elus.

Anna, kus oled sa? Kas sa tead, mis on minuga? Sina oled taewa ära teeninud, aga mina põrgu!

Mulle näis, et mu termis on hõlwem: tundub mingisugune tuhm walu — noh, nüüd on see ükskõik.

10. oktoobril.

Pühapäew, aga kui igaw päew Londonis. Klubi näis mulle tumedam ja koledam olevat kui enne, teener klüsis minult, kas kala hästi maitseb, mulle oli see ükskõik — ma tahan oma hinge päästa, muu midagi mind ei huvita.

Kell 4.

Läksin kell 11 kirikusse. Peeti pihitijutlust. Mulle näis, et walguse kiir tungis mu hinge, siis tuli meelde, et olen termest 10 aastat kaunis korralikult laual käinud, hingel polnud aga mingisugust kasu. Jäin kirikusse teenistuse lõpuni, hinges nagu kergem. Aga tõepoolest nüüd tuli hinge kahtlus taewa ja põrgu olemasolu üle. Kas ei ole need laste

muiinasjutud, selleks wälja mõeldud, et inimesi hirmutada, üks miljonid inimesed ole minust hullemad! Mina pole elanudki nii kõlmatud elu. Imestan, et minust ei ole saanud halvemat. Sakkan mõtlema, et lühike, aga rõõmus elu on kõigest usust ette.

Kell 9.30 m.

Olen rõõmus! Millist absurdust ma kirjutan! Aga võib siis peale sellase jutluse, mis täna õhtul kuulsin, inimene olla rõõmus?!

Tunnen ennast nii õnnetuna; wahetaksin oma seisukoha iga Londoni mustatöölisega, et aga olla õnnelik. Heidaksin woodisise, kuid magada ei saa.

12. oktoobril.

Eile ei ridastand ma päewikusse midagi. Mis pärast? Mul oli enesest häbi. Püüdsin end lõbus-tada, aga sellest ei tulnud midagi wälja!

Sõitsin wõidusõidu platsile Newmarketi. Jaamas kohtasin tuttawaid, kellega ühes sõitsin. Rõige tee mängisime kaarte ja ma kaotasin kaks korda see-pärast, et ei saanud mõtteid koondada. Wõidusõit oli mulle otjata igaw. Mängisin ligi 1000 rubla maha, aga see oli tähtsusetu. Nägin inimest, kes wõidusõidu platsil jagas traktaate, ta pakkus mulle palju rohkem huwi kui see, mis sugune hobune wõidab. Väksin tema juure, ja ta ulatas mulle lehekeste, millel oli pealkiri: „Päästmine“. Tahtsin seda lugeda tagasisõidul, kuid keegi oli minu tasku tühjaks warastanud.

Waras ei saanud kuigi palju: umbes kaks rubla ja lehekeste, mille järgi oli mul suurem waja-dus kui temal! Sõin wara lõunat ja läksin teat-risje kuulust näitlejat vaatama; ka seal ma ei wõinud olla asjalik ja mõtteid koondada. Jkka seisib tulewik kõrwaldamata mu ees.

Pärast läksin kastiinosse, et seal kõik unustada. Mängisin rahulikult 1000 rubla maha, nagu 30 aasta

eest koolis 50 kopikat. Siis mõitsin jälle tagasi, tundes kõige selle juures enese ükskõiklasena. Ühe sõnaga, ma olen kaotanud, mis tarwis läheb maisjeks õnneks: võimaluse lõbus olla. Mõne kolme nädala pärast ei ole ma enam elavate hulgas. Täna hommikul oli mul arstlik nõuküsimus, õigemini, neid oli mul juba kolm või neli. Dr. Tinternil oli õigus!

17. oktoobril.

Jälle pühapäev. Läksin kuulama Spurgeoni. Tänaval kohtasin inimest, kellel piibel käes. Pidasin ta kinni ja pärisin, kes on Londonis esimene baptisti jutlustaja? Talle näis minu küsimus naljakas olevat, aga ta vastas: „Spurgeon.“ Ma sõitsin moorimehel sinna. Imelik: Spurgeon oli haige ja puudus koosolekult; rääkisin ühe tema abilisest, et mõin varsti surra ja mind waevab möödunud elu küsimus. Ta ütles: „Soovitan mitte pead murda igasuguste küsimuste juures, vaid lihtsalt uskuda nagu väike laps ja teie saate praegu päästetud.“ Rooma 10:9 näib olevat õige lihtne: süda ja suu, uskuda ja tunnistada — väga lihtne küll ühest küljest, aga teisest küljest kaunis keeruline.

18. oktoobril.

Ei maganud pool ööd. Uskuda, uskuda, uskuda — kõlas minu kõrvus. Mis tähendab uskuda?

Reel 10.

Tegin täna leiduse. On keegi waene poisike, kes käib siin saapaid puhastamas ja muid kergemaid töid tegemas. Möödudes märkasin ta kuue välises taskus piiblit. Wähemalt mulle näis nõnda. Ma mõiksin temalt küsida selle asja kohta; et see raamat on piibel, see mõte tuli mulle hiljem: ainult piiblit kannavad inimesed taskus, kuni ta täiesti ära kulub.

On imelik — aga ma käskisin oma teenijat mitte enne kella 9.30 m. tulla. Ma tõusen vara üles ja püüan kokku saada selle maeslapsega, kui teised alles magavad.

19. oktoobril kell 6.45 m.

Jälle magasin halvasti. Arvan oma ukse minu jaoks seisavad puhastamatult kohal.

Kas õnnestub mul püüda oma jäneft?

Kell 8.

Rääkisin temaga umbes viis minutit. Tõesti sel inimesel on õigus. Ma algasin sellega, et kas ta piiblit taskus kannab. Oligi piibel. — Kas sa loed seda ka? —

— Muidugi loen, — vastas tema. — Kas sa mõid mulle vastata ühele küsimusele? —

— Misjugusele küsimusele? — Mul oli küll raske öelda, aga viimaks hakkasin rääkima.

— Mis tähendab piiblis sõna „uskuda“? Mina ei mõi uskuda. —

— Jah mõin — vastas ta; — see tähendab uskuda Kristusesse. —

— Kuidas on lugu meie endiste pattudega? — küsisin edasi.

„Kui meie oma patud üles tunnistame, siis on Tema ustav ja õige, et Ta meile patud andeks annab“ (1. Joh. 1 : 9), vastas ta vaikelt.

— Kas teie usute, et Kristus on ustav? —

— Jah, usun.

— Usute, et Jumal õige on?

— Siis ei mõi Tema mind ja Kristust ühtlasi minu pattude pärast karistada! Uskuda südamega ja tunnistada suuga — kas on nõnda?

— Jah, nõnda, — vastas ta.

Ma arvasin veel kord piiblis Joh. 6 : 47.

„Tõesti, tõesti“ — see on nii selge — „kes minusse usub, sellel on igavene elu.“

Miks mitte uskuda Temasse praegusel viimul?
Kas võib?

„Kes usub Pojasse, sellel on igavene elu.“ Mina usun, et Ta suri minu pattude eest ja võttis karistuse ja surma ära; seepärast olen ma waba.

Jah, see on selge, mina usun Jumala Pojasse.
On minul igavene elu?

Mis pean ma kirjutama?

Waatan jälle piiblist, mis ta räägib: „... sellel on igavene elu.“

Jah, ma võin kirjutada — on igavene elu.

20. oktoobril.

Kolmteistkümmend päewa tagasi kirjutasin päewikusse „ma leidsin“. Nüüd kirjutan: „ma leidsin Tema“.

Milline suur wähe!

Siis mõtlesin ma, et leidsin asja, nüüd leidsin Elawa Olewuse. Siis ei olnud mul ei millestki kinni haarata, nüüd hoiab mind Kristus. Nii selge!

Koridoripolts soovitas mulle minna Johannese kiriku õpetaja juure, kus ka tema käis pühapäewiti. Pastor võttis mind väga lahkelt vastu, kuid ütles, et minul tema abi enam waja ei ole. Ta kordas sedasama, mida minu esimene kõneleja. Sellel õhtul olin seal kirikus leiwamurdmisel, oma õnnistegija surma ja ülestõusmisest mälestades. Roju tulnud, unustasin ennast rõõmu pärast.

Dr. Tintern, teie pärast awanes mulle taewauks!

Sel nädalal käin veel Londoni tänawail, võib olla, järgmisel nädalal olen juba taewalinna kuld-tänawail!

Lugege 53. peatükki Jesaja raamatust, 3. peatükki Johannese ewangeeliumist ja 4. ning 5. peat. raamatust Rooma rahwale.

Immaanueli Baptisti
Koguduse i -alateenistused
peetakse

Aleksandri tän. Nr 26. Tartus
iga pühapäew e. l. kell 10. p. l. kell 5.
ja neljapäewa õhtu kell ½3.
Igaüks lere laiemasti